

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 233.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

autem, non quid sit exquirere, sed quòd sit affirmare. Atque illud taceo, quòd apud Lacedæmonios, qui sermones actionum umbras esse non immeritò definierunt, ei, qui turpiter vixisset, ne probam quidè sententiam pronunciare licebat. Quocirca si te, & recta fide præditum, & probè viuentem adoriuntur nonnulli, tibi que negotia faceffunt, ne propterea còturbes. Huiusmodi namque improborum hominū mos est. Nam cùm vitæ laude perspicuè abs te superentur, ad diuini numinis indagatiōnem confugiunt, tanquam scilicet hine iis, qui rectè viuunt, molestiam exhibituri, corū que fiduciam exclusuri. Atqui eos conueniebat (cum animis suis illud reputantes, quòd qui in re perspicua & dilucida peccant, haudquaquam digni sunt, quibus de ea re, quæ obscuritatem præ se ferat, verba facientibus, fides adhibeatur) primū vitam suam componere ac rectè moderari, atque ita deinceps ad earum rerum, quæ comprehendī nequeunt, inuestigationem transire.

Eidem. 233.

Sermonum principia vera & indubitata esse oportet. Nam cùm falsum est argumentum, fieri non potest quin conclusio quoque vacillet.

Alyrio Episcopo. 234.

Ne molestè feras, optime vir, me aduersus avaros linguæ mucronè stringere. Rem enim apertam & simplicem dicam, nec testimonium vllum requirentè. Vsq̄e ad eò enim hoc morbo deuincti tenentur, vt ne morbum quidè esse existiment. Quemadmodum enim cælestes ciues, hoc est monachi qui in mōtibus degunt, ne hoc quidem sciunt, quid avaritia sit: sic neq̄ isti nō tamen eodem modo, sed planè contrario atque illi. Nam illi, quia procul à morbo absunt, morbum ignorant: isti autem ne morbum quidem hoc esse arbitrantur. Sic enim virtutem improbitas propulit, ac ty-

λόγον κινῶντες, καὶ μάλιτα ὅταν τί ᾖσι πολυπραγιμονῶσι. καὶ δὲ μὴ τί ᾖσι θεωρητάζουσιν, ἀλλ' ἐπὶ ᾖσι ἰχυρίζεσθαι, καὶ σωπῶσθαι ὡς λαοδαμονίοις, τοῖς οὐκ ἔστιν ἀράξαι τὰς λόγους εἶναι ἐκόπως οὐκ ἀμύτοις, τὸν αἰχρῶς βεβιωκότα, ἔδὲ γνώμην ἀγαθῶν ἀποφύλασθαι ἐξέλι. εἰ ποῖω ὄρθως σοι πτερόντι, καὶ εὐσφάθοντι ὅτι φέρονται πνεύματα, σοι παρέχοντες, μὴ ταράξῃς. ποῖοτον γὰρ τῶν φαύλων τὸ ἔθος. ἡτῶ μὲν γὰρ ἀειφανῶς τῷ βίῳ ἔπι, πλὴν ἔρευνας τῆς κατὰ φύρῳσιν, ὡς εἰ τί τις ἀράγματα παρέχοντες τοῖς εὐβίῳσι, καὶ πλὴν παρρησίας αὐτῶν ἀποκλείουτες. ἐξεῖν δὲ αὐτῶς ἐνοδοῖσας ὅτι οἱ ἀεὶ τὸ δῆλον πλάοντες, ἀεὶ τὸ δοκῶντος ἀδύλας οὐκ ἂν εἶεν ἀξίόπιοι λέγοντες, ἀρῶτον εἰ αὐτῶν τὸ βίον ῥυθμίσει. καὶ ἔπος ὅτι πλὴν ζήτησιν παρελθεῖν τῶν ἀμεφίκτων.

Τῷ αὐτῷ. 235.

Καὶ ποῖς ἀρχαῖς τῶν λόγων ἀληθεῖς εἶναι καὶ πισταί. ψευδοῖς γὰρ ἔπος τις ὑποθέσας, ἀναγκασίας καὶ τὸ συμπέρασμα ἀσίγαστον εὐρεθήσεται.

Αλυπίῳ ἑπισκοπῷ. 236.

Μὴ δυσχερῆνης, ὁ βέλπτε, εἰς ἐπαφῶ πλὴν γλώτταν τοῖς φιλαργύροις. πρῶτον γὰρ λέξω σαφές, καὶ ἀπλοῦς, καὶ μαρτυρίας μὴ δόμοιον. τοσοῦτον γὰρ καχεῖρανται τῷ νοσηματι, ὡς μὴ δὲ νόσημα αὐτὸ ἠγεῖσθαι. κατὰ φύρῳ, γὰρ οἱ ἔχοντο πολίται, οἱ εἰς τοῖς ὄρεσι φημὶ μοιχοί, ἔδὲ ἴσασιν τί ᾖσι πλεονεξία, οὕτως οὐδὲ ἔστοι, ἀλλ' οὐχ ὁμοίως, ἀλλ' ἀπειρατίας ὑμῶν οἱ σκεῖνοι μὲν γὰρ ἀπὸ τὸ πῶρρον εἶναι τῶν πάντων ἀγνοοῦσι τὸ νόσημα. ἔστοι δὲ οὐδὲ νόσημα αὐτὸ ἠγεῖται εἶναι. οὕτω γὰρ παράστατο πλὴν ἀρετῆς ἢ κακίας,